

Trzeci: Błędna wykładnia art. 8 i 12 europejskiego aktu wyborczego i art. 3 ust. 3 regulaminu Parlamentu Europejskiego, ponieważ podstawa niepołączalności zastosowana wobec O. Junquerasa nie jest właściwa dla procedury wyborczej. Nie można wyprowadzić wniosku, że państwo może ustanowić rzeczoną podstawę niepołączalności zgodnie z przepisami o procedurze wyborczej, o których mowa w europejskim akcie wyborczym (1976). Postanowienie narusza prawo poprzez brak stwierdzenia sprzeczności art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego z art. 39 (oba ustępy) karty, art. 41 (ust. 1 i 2) karty, art. 21 (ust. 2) karty, ponieważ ustanawiają ograniczenia praw w sposób sprzeczny z art. 52 ust. 1 i 3 karty. Postanowienie narusza prawo poprzez nieuwzględnienie przyznania karcie rangi normatywnej równej prawu pierwotnemu Unii Europejskiej. Zastosowanie przepisów sprzecznych z kartą uwidacznia, że zaskarżony akt jest decyzją wywierającą skutki na sytuację prawną O. Junquerasa i zaskarżalną zgodnie z art. 263 TFUE i dlatego zaskarżone postanowienie narusza prawo. Subsydiarnie, w postanowieniu należało osiągnąć wykładnię art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego zgodną z prawami chronionymi w karcie i orzecznictwem Trybunału, z uwzględnieniem również wyjątkowych okoliczności konkretnego przypadku oraz informacji, którymi Parlament Europejski już dysponował. Zaskarżony akt narusza prawo poprzez nieuwzględnienie, że w konkretnym przypadku można było dojść do wniosku, że wystąpił błąd rzeczowy w rozumieniu art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego, który upoważniał Parlament do odmowy stwierdzenia wakuatu lub uznania zastosowanej podstawy niepołączalności. Tym samym zaskarżone postanowienie narusza prawo, ponieważ sporny akt jest decyzją wywołującą skutki prawne wobec O. Junquerasa i jest zaskarżalny zgodnie z art. 263 TFUE.

Czwarty: Zaskarżone postanowienie narusza prawo poprzez stwierdzenie, że inicjatywa Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego nie jest w myśl prawa Unii obowiązkowa. Porządek prawny należy interpretować jako całość, a art. 39 karty (podlegający obowiązkowemu stosowaniu przez państwa członkowskie stosownie do art. 51 ust. 1 karty), obowiązek lojalnej współpracy i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego powodują, że obowiązkowe staje się przestrzeganie praw O. Junquerasa, jeżeli państwo członkowskie zostało powiadomione o sytuacji przez Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 8 regulaminu Parlamentu. W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej interpretacji, że w sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności powodujące, że bezczynność Parlamentu Europejskiego jest aktem zaskarżalnym (różne wnioski o ochronę immunitetu O. Junquerasa, które zostały zignorowane, a przede wszystkim wyrok Trybunału uznający jego status wybranego [członka Parlamentu Europejskiego] i pozwalający stwierdzić naruszenie jego praw przez brak wniosku o uchylenie jego immunitetu). W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej interpretacji, że w szczególnych okolicznościach konkretnego przypadku odmowa rozpatrzenia wniosku o ochronę w trybie pilnym z art. 8 regulaminu Parlamentu Europejskiego jest decyzją odmawiającą O. Junquerasowi skutków prawnych w zakresie ochrony jego immunitetu i w związku z tym podlegającą zaskarżeniu zgodnie z art. 263 TFUE.

(¹) Dz.U. L 278 z 8.10.1976, s. 5

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-207/18,
PlasticsEurope / ECHA, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez PlasticsEurope**

(Sprawa C-119/21 P)

(2021/C 163/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: PlasticsEurope (przedstawiciele: R. Cana, avocat, E. Mullier, avocate)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, ClientEarth

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-207/18;
- stwierdzenie nieważności spornego aktu;

- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie żądania stwierdzenia nieważności;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem i kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zakresu uznania przyznanego Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) przy dokonywaniu oceny substancji do celów zidentyfikowania ich jako substancji wzbudzających szczególnie duże obawy zgodnie z art 57 lit. f) rozporządzenia (WE) 1907/2006⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem REACH”) nie można interpretować w taki sposób, aby pozostawić ECHA całkowitą i niepodważalną swobodę popełniania oczywistych błędów przy wyborze i ocenie „dowodów naukowych” na podstawie wspomnianego art. 57 lit. f). Sąd jednak zgodził się na to, orzekając, że oczywisty błąd w ocenie można bowiem stwierdzić tylko wtedy, gdy ECHA całkowicie i błędnie pominęła wiarygodne badanie, którego uwzględnienie zmieniłoby całościową ocenę dowodów w taki sposób, że ostateczna decyzja zostałaby pozbawiona wiarygodności. Sąd przyznał ponadto, że ECHA mogła opierać się na niewiarygodnych badaniach i że ich niska wiarygodność nie wykluczała ich uwzględnienia. Sąd posunął się jeszcze dalej, akceptując poleganie na niewiarygodnych i mało przekonujących badaniach naukowych, kiedy ich wyniki potwierdzały docelową hipotezę ECHA dotyczącą rzekomych niebezpiecznych właściwości substancji. Postępując tak, Sąd naruszył prawo i zasadę wysokich standardów naukowych.
2. Sąd naruszył prawo i dokonał niewłaściwej wykładni art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH, a także naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym, błędnie interpretując argumenty wnoszącego odwołanie w odniesieniu do wymogu ustalenia, że substancja daje powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez substancje zidentyfikowane na podstawie art. 57 lit. a) – e) rozporządzenia REACH.
3. Sąd naruszył prawo, dokonując oceny dowodów związanych z argumentami wnoszącego odwołanie co do wiarygodności badań naukowych, oraz przeinaczył przedstawione mu dowody.
4. Uznając, że dokonana przez ECHA ocena dowodów naukowych była poparta przez zasadę ostrożności, Sąd dokonał nieprawidłowej interpretacji tej zasady, a zatem naruszył prawo.
5. Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że półprodukty nie są wyłączone z procedury identyfikacji przewidzianej w art. 57 i 59 rozporządzenia REACH ze względu na to, że przepisy te dotyczą wyłącznie swoistych właściwości danej substancji, nie zaś jej zastosowań (co miałyby obejmować kwestię tego, czy substancja jest półproduktem, czy też nim nie jest), i że dokonanie przez ECHA takiej identyfikacji nie było nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-93/18, International Skating Union / Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 lutego 2021 r. przez International Skating Union

(Sprawa C-124/21 P)

(2021/C 163/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: International Skating Union (przedstawiciel: J.F. Bellis, avocat)